

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6C/397/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115225926
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2017:5115225926.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudcom Mgr. Andrejom Kekelym v právnej veci žalobkyne: L. E., F. XX.XX.XXXX, Q. T. Č. Č.. XXXX/XX, XXX XX P. F. E., Š. Z. J., právne zastúpená STEHURA & partners, v. o. s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 3.211,14 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 09.09.2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyni proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,6 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 24.08.2015 doručenu Okresnému súdu Žilina dňa 24.08.2015 domáhala rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť jej sumu 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od podania návrhu na začatie konania do zaplatenia a zároveň jej nahradiť trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia.

2. Žalobu žalobkyňa skutkovo odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila dňa 30.11.2010 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.12.2010, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1.260,- eur a úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.12.2010, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1.260,- eur. Predmetné zmluvy uzatvárala z dôvodu zlej finančnej situácie. Pri uzatváraní jej žalovaný predložil zmluvnú predtlač, ktorú podpísala bez toho, aby bližšie porozumela jej obsahu. Zástupca žalovaného jej pri podpise povedal, že ak chce požičať peniaze, musí predmetné zmluvy podpísať a že sa nemusí obávať, nakoľko ide o štandardné zmluvy. Následne jej žalovaný vyplatil len sumu 2.157,- eur (1.078,90 eur + 1.078,90 eur). V danom prípade ide o čisto spotrebiteľský vzťah, pričom predmetná zmluva musí obsahovať všetky náležitosti, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch pre daný typ úveru vyžaduje. Predmetná zmluva však podľa jej názoru nespĺňa viaceré podmienky zákona č. 129/2010 Z. z. Následne žalobkyňa poukázala na znenie ust. § 2 písm. i), g) a h) a ust. § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že podľa týchto zákonných ustanovení celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí byť vyjadrená ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, pričom do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa zarátavajú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ako aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Podľa predmetných zmlúv celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť predstavuje sumu 2.835,42 eur. Žalovaný pri uvádzaní celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť však nepostupoval správne, nakoľko do nej nezahrnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur (bod 8.1 predmetnej zmluvy). Na základe uvedeného tak celková

čiasťka, ktorú by musela zaplatiť predstavuje až 3.016,52 eur. Žalovaný v predmetných zmluvách uviedol chybné aj údaje o RPMN. V predmetných zmluvách sú uvedené dva údaje o RPMN, čo už samo o sebe nezodpovedá zákonnej úprave a pôsobí pre ňu ako spotrebiteľa zmätočne. V zmluvách je uvedená RPMN vo výške 70,01 % a 66,16 %, pričom v skutočnosti RPMN predstavuje až 92,96 %. Treba zdôrazniť, že pri ročnej úrokovej sadzbe úrokov vo výške 70,01 % nie je možné, aby RPMN bola nižšia, a to vo výške 66,16 %, nakoľko v údajoch o RPMN je premietnutá ročná úroková sadzba. Do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa započítavajú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, teda aj všetky poplatky spojené s poskytnutým úverom. Žalovaný však do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur. Konanie žalovaného pri poskytovaní úveru tým, že do celkových nákladov spotrebiteľa a do výpočtu RPMN nezahrnie všetky poplatky spojené s poskytnutým úverom (v danom prípade poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur) a tieto poplatky skryje pod samostatnú dohodu o poskytnutí služby, čím jej následne znemožní dosiahnuť reálnu predstavu o poskytovanom úvere zodpovedajúcu skutočnosti, je nutné považovať za mimoriadne závažnú nekalú obchodnú praktiku. Je toho názoru, že nezahrnutím poplatku za možnosť odkladu splátok úveru do celkových nákladov a výpočtu RPMN išlo zo strany žalovaného o nekalú obchodnú praktiku, konanie v rozpore s dobrými mravmi a konanie bez odbornej starostlivosti s tým, že ide o mimoriadne závažnú nekalú činnosť, pretože nemala zabezpečenú reálnu objektívnu možnosť porovnania úverov z hľadiska výšky RPMN a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. S odkazom na znenie ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z., navrhovateľka ďalej mala za to, že nesprávne uvedenie podstatných náležitostí zmluvy má za následok to, ako by tieto náležitosti neboli uvedené vôbec. Keďže zo strany žalovaného pri podpise úverových zmlúv boli porušené ustanovenia zákona o spotrebiteľskom úvere, daný úver sa musí považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko predmetné zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru sú zo zákona považované za bezúročné a bezpoplatkové, bola povinná vrátiť žalovanému len sumu 2.157,80 eur, t. j. sumu, ktorú si od žalovaného požičala. Žalovanému však postupnými platbami a zrážkami zo mzdy uhradila až sumu 5.368,94 eur. S odkazom na znenie ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalobkyňa napokon uviedla, že žalovaný úmyselne, ako podnikateľ, ktorého predmetom podnikania je aj dlhodobé poskytovanie úverov, sa uvedením konaním bezdôvodne na úkor nej obohatil a to tým, že s ňou uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere s vytknutými nedostatkami, neuviedol všetky skutočnosti prináležiace k zmluve o spotrebiteľskom úvere, hoc o tejto povinnosti dlhodobou vedel, požadoval od nej rôzne plnenia, hoc vedel, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná resp. bezúročná a bez poplatkov, preto na základe uvedených dôvodov sa oprávnené dovoľáva vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré odporca nevydal.

3. K žalobe žalobkyňa pripojila fotokópie: listiny označenej ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ č. XXXXXXXXXXXX, listiny označenej ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ č. XXXXXXXXXXXX, oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, karty klienta k zmluve č. XXXXXXXXXXXX, karty klienta k zmluve č. XXXXXXXXXXXX a výplatnej pásky za mesiac jún 2015.

4. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám, ktoré mu boli doručené riadne do vlastných rúk dňa 07.09.2015 (čo preukazuje doručka na č. l. 16 spisu), písomne vyjadril podaním zo dňa 07.11.2015 doručeným súdu dňa 12.11.2015. V podaní namietal, že pokiaľ žalobkyňa považuje výpočet RPMN za nesprávny, nakoľko do výpočtu nebola zahrnutá suma 181,10 eur za odklad splátok v zmysle bodu 8.1 Zmluvy, jej tvrdenia sú v rozpore so zákonom, pričom odporca poukázal na znenie ust. § 2 písm. g) a i) zákona č. 129/2010 Z. z. Z ust. písm. g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dohôd či dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Teda typicky ide o fakultatívne poisťné, alebo doplnkové voliteľné služby. Uzavretie a vznik dohody podľa dohody o poskytovaní služby je dobrovoľné, a nie je podmienkou pre získanie úveru na základe zmluvy o revolvingovom úvere. Návrh na jej uzavretie robí ako prvý dlžník. Teda, ak by dlžník dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla. V zmysle citovaných zákonných ustanovení teda akékoľvek platby a poplatky podľa dohody o poskytnutí služby nie sú súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom [§ 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z. z.] a teda nemôžu byť zohľadnené ani pri výpočte RPMN [§ 2 písm. i) uvedeného zákona]. Práve naopak, ak by poplatok v zmysle dohody o poskytnutí služby bol zahrnutý do celkových nákladov, potom by taký postu bol v rozpore so zákonom. V zmysle uvedených ustanovení sa poplatok za uzavretie dohody o poskytnutí služby nemôže zahrnúť do celkových nákladov a teda ani do výpočtu RPMN, a teda ani nemôže ísť o porušenie zákona, ako to tvrdí žalobkyňa. Skutočnosť, že uzavretie dohody o poskytnutí služby je samostatné, zdôrazňuje v prvom rade grafické rozlíšenie dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu úverovej zmluvy. Dohoda o poskytnutí služby sa

graficky vyčleňuje práve preto, aby priemerne pozornej a priemernej rozumnej osobe bolo zjavné, že nejde o automatickú súčasť úverovej zmluvy splyvajúcej s ostatnými podmienkami. Dohoda o poskytnutí služby je ďalej samostatne podpisovaná, pričom zdôraznenie samostatnosti jej uzavretia vyplýva aj z čl. 8., ods. 8.6., kde sa nachádza samostatné vyhlásenie poučenie o tom, že podpísanie dohody / jej uzavretie nie je podmienkou pre vznik úverovej zmluvy ako takej. Právna úprava výslovne situáciu, kedy v jednej listine bude obsiahnutých viacero samostatných úkonov, predpokladá. Ust. § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka výslovne upravuje, že ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. Samostatnosť dohody o poskytnutí služby od zmluvy o úvere je preto potrebné posudzovať zo všetkých okolností, ktoré objektívne vyplývajú jednak z vyhotovenia listiny. Tieto dokumentujú také skutočnosti, ktoré aj bez potreby právneho vzdelania spotrebiteľa vyjadrujú, že nejde o súčasť úverovej zmluvy, či jej nevyhnutný predpoklad, podmienku a pod. Ak žalobkyňa v žalobe ďalej tvrdí, že uvedenie dvoch údajov RPMN má pôsobiť zmätočne a nemá zodpovedať zákonnej úprave, žalovaný poukazuje na to, že vzhľadom na dohodnutý predmet zmluvného vzťahu - poskytnutie úveru a poskytnutie revolvingu (po splnení dohodnutých podmienok) sa pri uvádzaní ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musí uviesť samostatne hodnota RPMN pre úver a samostatne hodnota RPMN úveru po poskytnutí revolvingu. Uvádzanie uvedených údajov zodpovedá zákonnej úprave, keďže sa vyžaduje aby pre každý úver (pozn. na základe zmluvy sa poskytuje úver, a môže - po splnení dohodnutých podmienok - sa poskytovať aj revolving ako v poradí ďalší úver) bola určená hodnota RPMN s prihliadnutím na údaje týkajúce sa daného úveru. To, že uvedené údaje sú odlišné tak, aby bolo priemernému čitateľovi a spotrebiteľovi zjavné, či sa týkajú úveru alebo revolvingu, vyplýva z ich označenia „RPMN za úver (%)“ a „Predpokladaná RPMN úveru po vykonaní revolvingu (%)“. Zodpovedá konceptu zmluvy, že ak zmluva rozlišuje poskytnutie úveru a za dohodnutých podmienok aj jeho navýšenie v podobe ďalšieho úveru, tzv. revolving, potom aj údaje RPMN zodpovedajú predmetu zmluvného vzťahu - určujú sa samostatne pre úver a samostatne pre revolving. Z podanej žaloby nie je možné zistiť, v čom takéto rozlišovanie údajov RPMN samostatne pre úver a samostatne pre revolving má byť nejasné, zmätočné a nezrozumiteľné. Práve naopak, údaje sa jednoznačne diferencujú ich popisom (označením) a vytvára sa tak situácia, kedy nemôže dôjsť nielen k ich zámene, ale ani k pochybnostiam o ich obsahu. Pokiaľ ide o samotný údaj „Priemerná RPMN“ žalovaný uviedol, že jeho uvádzanie predpisoval zákon č. 129/2010 Z. z. [a to v ust. § 9 ods. 2 písmeno z), pričom tento údaj zverejňovalo Ministerstvo financií SR postupom podľa § 21 ods. 2 uvedeného zákona]. Ďalej žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobkyne o nesprávne vypočítanej výške RPMN vychádzajú z nesprávnej premisy týkajúcej sa vzťahu údajov ročná úroková sadzba a ročná percentuálna miera nákladov. Tieto tvrdenia popiera nielen skutkovú a právnu odlišnosť oboch údajov, ale predovšetkým odlišný spôsob ich stanovovania. Všeobecne treba poznamenať, že RPMN vyjadruje na ročnej báze a v percentuálnom vyjadrení prepočet celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Tento údaj vychádza a zohľadňuje teda reálne trvanie doby spotrebiteľského vzťahu a na jej základe určenej výšky celkových nákladov prepočítaných na obdobie per annum. Zohľadňuje reálnu dobu trvania zmluvného vzťahu, a to sa odzrkadľuje v sume celkových nákladov. RPMN bude pri tej istej úrokovej sadzbe rozdielna podľa toho, či úver v tej istej výške má byť uhradený za 6 mesiacov, za 12 mesiacov, za 18 mesiacov a pod. Na rozdiel od toho ročná úroková sadzba je percentuálnym vyjadrením vždy na obdobie per annum. Teda pri jej vyčíslení sa doba trvania úverového vzťahu nezohľadňuje. Vyjadrenie per annum je spôsobom vyčíslenia úrokovej sadzby vo všeobecnosti a je rovnaká bez ohľadu na to, či úver v tej istej výške má byť uhradený za 6 mesiacov, za 12 mesiacov, za 18 mesiacov a pod. Vzhľadom k uvedenému predpoklad žalobkyne založený na tom, že hodnota RPMN nemôže byť nižšia ako hodnota úrokovej sadzby odporuje zákonnej úprave, ktorá je pre jej výpočet stanovená. Žalobkyňa nepredložila a ani neoznačila na preukázanie svojich vlastných tvrdení žiadny dôkaz, ktorý by zodpovedal zákonu č. 129/2010 Z. z. Žalovaný tak s poukazom na uvedené žiadal súd, aby žalobu zamietol v plnom rozsahu a zaviazal žalobkyňu nahradiť mu trovy konania.

5. Súd vec po prvý krát prejednal na pojednávaní dňa 22.04.2016, pričom na tomto pojednávaní aj vo veci po prvý krát rozhodol rozsudkom č. k. 6C/397/2015-36 vyhláseným na tomto pojednávaní. Týmto rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 09.09.2015 do zaplatenia, vo zvyšnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 24.08.2015 do 08.09.2015 zamietol a zároveň zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 466,64 eur.

6. Súd v odôvodnení prvého rozsudku vo veci uviedol, že vychádzal z nasledovných skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi produkovanými žalobkyňou (z rovnakých skutkových zistení vychádzal súd aj pri tomto svojom rozsudku, v poradí druhom, preto ich na tomto mieste uvedie v celom rozsahu).

7. Dňa 30.11.2010 podpísala žalobkyňa predtlač žalovaného označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluva o revolvingovom úvere“ s uvedeným č. zmluvy (VS) XXXXXXXXXXXX (predložená ako dôkaz žalobkyňou na č. I. 4 spisu). V časti 1. a 2. predtlač boli následne vypísané údaje žalovaného ako veriteľa a osobné údaje žalobkyne ako dlžníka. V časti 5. predtlač boli vypísané údaje o požadovanom revolvingovom úvere a v časti 6. predtlač údaje o schválenom revolvingovom úvere: poskytnutá čiastka úveru: 1.260,- eur, splatnosť úveru: 42 splátok a splatnosť 24. deň v mesiaci, mesačná splátka vrátane úrokov: 67,51 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť: 2.835,42 eur, RPMN za úver: 66,16 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, priemerná RPMN za úver: 44,57 % a ďalej údaje o revolvingovom úvere. V časti 8. bodu 8.1. predtlač bola obsiahnutá dohoda o záväzku veriteľa poskytnúť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi účastníkmi a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur, ktorej splatnosť bola podľa bodu 8.4. určená dňom uzavretia dohody o poskytnutí služby s tým, že podľa dohody malo dôjsť k zápočtu vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. zmluvných dojednaní oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty, a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi. Žalovaný predtlač podpísal dňa 03.12.2010.

8. Žalovaný adresoval žalobkyňi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.12.2010 (predložené ako dôkaz žalobkyňou na č. I. 5 spisu), kde uviedol údaje o schválenom úvere: schválená výška úveru: 1.260,- eur, splatnosť úveru: 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru: 67,51 eur, dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru: 24.01.2011 a 24.06.2014, periodicita splácania úveru: mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania: 24., celková výška úveru: 1.260,- eur, RPMN úveru: 66,16 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu uzavretia zmluvy: 44,57 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť: 2.835,42 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a) dohody o poskytnutí služby: 181,10 eur, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy: 03.12.2010.

9. Súd ďalej považoval medzi stranami sporu za nesporné skutkové tvrdenie žalobkyne, že žalovaný jej v danom úverovom prípade podľa zmluvy č. XXXXXXXXXXXX poskytol peňažné prostriedky len do výšky 1.078,90 eur (keďže od dojednanej sumy úveru 1.200,- eur odpočítal odplatu za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 181,10 eur podľa čl. 8 bod 8.1. zmluvy splatnej podľa čl. 8 bod 8.4. zmluvy dňom poskytnutia úveru; 1.260,- eur - 181,10 eur = 1.078,90 eur).

10. Podľa karty klienta k zmluve číslo XXXXXXXXXXXX (predložená ako dôkaz žalobkyňou na č. I. 6 spisu) žalobkyňa uhradila na daný úverový prípad celkovo sumu 2.652,13 eur, pričom ku dňu 21.11.2012 uhradila sumu 1.080,16 (t. j. sumu o 1,26 eur vyššiu ako zodpovedalo žalobkyňi zo strany žalovaného sume reálne poskytnutých peňažných prostriedkov).

11. Dňa 30.11.2010 podpísala žalobkyňa ďalšiu predtlač žalobcu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluva o revolvingovom úvere“ s uvedeným č. zmluvy (VS) XXXXXXXXXXXX (predložená ako dôkaz žalobkyňou na č. I. 7 spisu). V časti 1. a 2. predtlač boli následne vypísané údaje žalovaného ako veriteľa a osobné údaje žalobkyne ako dlžníka. V časti 5. predtlač boli vypísané údaje o požadovanom revolvingovom úvere a v časti 6. predtlač údaje o schválenom revolvingovom úvere: poskytnutá čiastka úveru: 1.260,- eur, splatnosť úveru: 42 splátok a splatnosť 24. deň v mesiaci, mesačná splátka vrátane úrokov: 67,51 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť: 2.835,42 eur, RPMN za úver: 66,16 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, priemerná RPMN za úver: 44,57 % a ďalej údaje o revolvingovom úvere. V časti 8. bodu 8.1. predtlač bola obsiahnutá dohoda o záväzku veriteľa poskytnúť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi účastníkmi a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur, ktorej splatnosť bola podľa bodu 8.4. určená dňom uzavretia dohody o poskytnutí služby s tým, že podľa dohody malo dôjsť k zápočtu vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. zmluvných dojednaní oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty, a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi. Žalovaný predtlač podpísal dňa 03.12.2010.

12. Žalovaný adresoval žalobkyňi ďalšie oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.12.2010 (predložené ako dôkaz navrhovateľkou na č. I. 8 spisu), kde uviedol údaje o schválenom úvere: schválená výška úveru: 1.260,- eur, splatnosť úveru: 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru: 67,51 eur, dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru: 24.01.2011 a 24.06.2014, periodicita splácania úveru: mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania: 24., celková výška úveru: 1.260,- eur, RPMN úveru: 66,16 %, priemerná hodnota

RPMN platná ku dňu uzavretia zmluvy: 44,57 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť: 2.835,42 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a) dohody o poskytnutí služby: 181,10 eur, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy: 03.12.2010.

13. Súd považoval medzi stranami sporu za nesporné skutkové tvrdenie žalobkyne, že žalovaný jej v danom úverovom prípade podľa zmluvy č. XXXXXXXXXXXX poskytol peňažné prostriedky len do výšky 1.078,90 eur (keďže od dojednanej sumy úveru 1.200,- eur odpočítal odplatu za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 181,10 eur podľa čl. 8 bod 8.1. zmluvy splatnej podľa čl. 8 bod 8.4. zmluvy dňom poskytnutia úveru; 1.260,- eur - 181,10 eur = 1.078,90 eur).

14. Podľa karty klienta k zmluve číslo XXXXXXXXXXXX (predložená ako dôkaz žalobkyňou na č. I. 9 spisu) žalobkyňa uhradila na daný úverový prípad celkovo sumu 2.638,67 eur, pričom ku dňu 08.02.2013 uhradila sumu 1.080,16 (t. j. sumu o 1,26 eur vyššiu ako zodpovedalo žalobkyňi zo strany žalovaného sume reálne poskytnutých peňažných prostriedkov).

15. Podľa výplatnej pásky žalobkyne vystavenej Domovom sociálnych služieb SYNNOVIA za mesiac jún 2015 (predložená ako dôkaz žalobkyňou na č. I. 11 spisu) bola vykonaná zo mzdy žalobkyne jej zamestnávateľom zrážka sumy 78,14 eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný nerozporoval tvrdenie žalobkyne, že v tomto prípade išlo o zrážku z jej mzdy vykonanú jej zamestnávateľom na základe žiadosti žalovaného a v prospech žalovaného na uspokojenie pohľadávok žalovaného z predmetných úverových zmlúv, keďže o tomto tvrdení žalobkyne nemal zároveň závažné a dôvodné pochybnosti.

16. Súd v ďalšom rozhodol na základe nasledovných ustanovení právnych predpisov (z rovnakých ustanovení právnych predpisov vychádzal súd aj pri tomto svojom rozsudku, v poradí druhom, preto ich na tomto mieste uvedie v celom rozsahu).

17. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 11.06.2010 do 31.03.2015, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

18. Podľa ust. § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v pôvodnom znení účinnom do 30.11.2011, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

19. Podľa ust. § 2 písm. b), d), g), h), i), j) a l) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 11.06.2010 do 22.12.2015, na účely tohto zákona sa rozumie b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru, l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 11.06.2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

21. Podľa ust. 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v pôvodnom znení účinnom do 30.11.2011, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov) musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere

obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

22. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 11.06.2010 do 31.12.2012, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

23. Podľa ust. § 1 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

24. Podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. ObZ v znení účinnom do 31.01.2013, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o

predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

25. Podľa ust. § 324 ods. 1 ObZ, záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

26. Podľa ust. § 324 ods. 2 ObZ, záväzok zaniká tiež neskorým plnením dlžníka, ibaže pred týmto plnením záväzok už zanikol odstúpením veriteľa od zmluvy.

27. Podľa ust. § 497 ObZ, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

28. Podľa ust. § 451 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

29. Podľa ust. § 451 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

30. Podľa ust. § 456 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

31. Podľa ust. § 458 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

32. Podľa ust. § 517 ods. 1 veta prvá OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

33. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Podľa ust. § 563 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

35. Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia vlády SR č. 586/2008 Z. z. účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky [2] § 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Podľa ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia vlády SR č. 20/2013 Z. z. účinnom od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

37. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení nariadenia vlády SR č. 30/2013 Z. z. účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky [2] § 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

38. Súd tak, pokiaľ ide o samotné dôvody svojho prvého rozhodnutia (rozsudku zo dňa 22.04.2016) uviedol, že zmluva o úvere podľa ust. § 497 ObZ je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) ObZ v znení účinnom do 31.01.2013 absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, to znamená, že sa vždy spravovala ObZ bez ohľadu na to, kto bol subjektom tohto vzťahu (podnikateľ alebo iná osoba). Zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou, lebo vzniká už dohodou zmluvných strán o jej obsahu. Na jej vznik sa nevyžaduje aj faktické poskytnutie úverových prostriedkov. Z vykonaného dokazovania mal tak súd za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol právny vzťah na základe uvedených dvoch uzavretých zmlúv zo dňa 03.12.2010. Aj s poukazom na to, že zo strany žalovaného išlo pri poskytnutí úveru o činnosť v zmysle ust. § 2 ods. 2 ObZ a zo strany žalobkyne nešlo o obdržanie peňažných prostriedkov na výkon jej zamestnania, povolania alebo podnikania, pričom išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným žalobkyňi, súd dospel k jednoznačnému záveru, že medzi stranami sporu vznikol právny vzťah v zmysle príslušných ust. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (keďže nešlo zároveň o prípad podľa ust. § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase

uzavretia oboch zmlúv) a rovnako v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je zvláštnym zmluvným typom, pričom spotrebiteľský úver môže byť dohodnutý v podobe rôznych typov zmlúv, napr. v zmluve o úvere podľa ust. § 497 ObZ, v zmluve o pôžičke podľa ust. § 657 OZ, v kúpnej zmluve podľa ust. § 588 OZ a pod. Súd sa tak v ďalšom zaoberal otázkou, o aký zmluvný typ v tomto prípade išlo. S poukazom na vyššie uvedené, mal súd za to, že v danom prípade strany sporu uzavreli v oboch prípadoch zmluvu o úvere podľa ust. § 497 ObZ, ktorou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni peňažné prostriedky (úver) a žalobkyňa sa zaviazala žalovanému vrátiť peňažné prostriedky a zaplatiť úroky.

39. Žalovaný svoju povinnosť podľa ust. § 497 ObZ nesporne splnil v oboch prípadoch poskytnutím peňažnej sumy 1.078,90 eur (keďže od dojednanej sumy úveru 1.260,- eur odpočítal odplatu za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 181,10 eur podľa čl. 8 bod 8.1. zmluvy splatnej podľa čl. 8 bod 8.4. zmluvy dňom poskytnutia úveru; 1.260,- eur - 181,10 eur = 1.078,90 eur) žalobkyni s tým, že žalobkyňa sa mala zaviazat' v oboch prípadoch vrátiť žalovanému celkovú čiastku vo výške 2.835,42 eur, t. j., že žalobkyňa sa mala zaviazat' zaplatiť žalovanému celkovo sumu 2.835,42 eur, a to v 42 mesačných splátkach vo výške 67,51 eur (42 x 67,51 eur = 2.835,42 eur) so splatnosťou 24. dňa v mesiaci, a to pri splatnosti prvej splátky dňa 24.01.2011 a poslednej 24.06.2014.

40. Súd ďalej poukázal na to, že obe dotknuté zmluvy uzavreté medzi stranami sporu neobsahovali náležitosti podľa cit. ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Totiž aj keď bola v zmluvách explicitne uvedená celková výška každej mesačnej splátky v sume 67,51 eur a výška poplatku za poskytnutie služby odkladu splátok vo výške 181,10 eur a napokon aj celková čiastka, ktorú bol spotrebiteľ povinný zaplatiť v sume 2.835,42 eur (ktorá sa rovnala súčtu všetkých 42-och splátok), nikde však nebola uvedená výška splátok istiny a úroku, t. j. časť každej mesačnej splátky v celkovej výške 67,51 eur, ktorá mala zodpovedať sume započítanej na splatenie istiny a na splatenie úroku. Keďže bol nepochybne žalobkyni v oboch prípadoch poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.078,90 eur, sú však v zmysle cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, obe zmluvy aj napriek chýbajúcim podstatným náležitostiam platné, ale rovnako v zmysle uvedeného ustanovenia sa poskytnuté spotrebiteľské úvery v oboch prípadoch považujú za bezúročné a bez poplatkov (t. j. aj bez poplatku za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok, ktorý nepochybne súvisí s poskytovaním a splácaním úveru). Súd mal tak za to, že v oboch prípadoch bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému len sumu 1.078,90 eur, a to v 42-och splátkach vo výške 25,6881 eur (1.078,90 eur / 42) so splatnosťou prvej splátky dňa 24.01.2011, poslednej splátky dňa 24.06.2014, pri splatnosti splátky do 24. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. S poukazom na uvedené sa súd pre nadbytočnosť už nezaoberal medzi stranami sporu spornou argumentáciou žalobkyne s odkazom na ust. § 9 ods. 2 písm. j) v spojení s ust. § 2 písm. g), h) a i) a ust. § 11 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z., z ktorej rovnako vyvodzovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetných spotrebiteľských úverov.

41. Žalobkyňa podľa jej medzi stranami sporu nesporného tvrdenia a ňou predložených listinných dôkazov žalovanému uhradila na oba úverové prípady celkovo sumu 5.368,94 eur. Možno tak konštatovať, že žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu o 3.211,14 eur vyššiu ako zodpovedala sume jej peňažných záväzkov z oboch predmetných zmlúv [5.368,94 eur suma uhradená žalobkyňou - (2 x 1.078,90 eur = 2.157,80 eur, t. j. suma, ktorú mala žalobkyňa povinnosť uhradiť) = 3.211,14 eur]. Pokiaľ tak žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 3.211,14 eur, z vykonaného dokazovania nevyšlo najavo, že by existoval akýkoľvek právny dôvod peňažného plnenia žalobkyne žalovanému v tomto rozsahu. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie podľa cit. ust. § 451 ods. 2 OZ, keďže žalovaný získal peňažným plnením žalobkyne v rozsahu sumy 3.211,14 eur majetkový prospech bez právneho dôvodu. Žalovanému tak podľa cit. ust. § 451 ods. 1 OZ vznikla povinnosť vydať predmet bezdôvodného obohatenia, a to podľa cit. ust. § 456 OZ tomu, na koho úkor ho získal, v prejednávanej príhode žalobkyni, a to v súlade s cit. ust. § 458 ods. 1 OZ v rozsahu celej peňažnej sumy 3.211,14 eur. Pokiaľ sa týka času plnenia záväzku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3.211,14 eur, súd poukázal na to, že OZ neobsahuje žiadne ustanovenie o čase plnenia (splatnosti) nároku vyplývajúceho z práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a ani medzi stranami sporu o tomto čase plnenia nedošlo k žiadnej dohode. Žalovaný tak v zmysle cit. ust. § 563 OZ bol povinný plniť žalobkyni deň po tom, čo ho o toto plnenie žalobkyňa požiadala. Žalobkyňa však v konaní neprodukovala dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že žalovaného vyzvala na plnenie skôr, ako bola žalovanému doručená žaloba v tomto konaní, t. j. dňa 07.09.2015 (doručenka na č. I. 16 spisu). Preto tak za výzvu žalobkyne žalovanému na plnenie podľa cit. ust. § 563 OZ považoval súd v zmysle ust. § 41 ods. 3 O.s.p. (toho času ust. § 124 ods. 2 CSP) až samotnú žalobu. (k uvedenému právnomu posúdeniu súd odkázal napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1 Cdo 210/2005 zo dňa 01.05.2006 v zmysle ktorého právnej vety:

„keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému.“) Žalovaný tak bol povinný plniť žalobkyni deň po doručení žaloby, t. j. dňa 08.09.2015. Teda až dňom 09.09.2015 sa dostal žalovaný s plnením svojho dlhu vo výške 3.211,14 eur podľa cit. ust. § 517 ods. 1 OZ do omeškania (keďže nesporne do dňa rozhodnutia súdu vo veci žalovaný žalobkyni žalované peňažné plnenie neposkytol).

42. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s plnením jeho peňažného záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniklo žalobkyni podľa cit. ust. § 517 ods. 2 OZ právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške podľa nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. V kontexte výšky úrokov z omeškania považoval súd za podstatné, kedy došlo medzi účastníkmi konania k vzniku záväzkovo-právneho vzťahu (§ 488 OZ), resp. k vzniku práva žalobkyne na plnenie - vydanie bezdôvodného obohatenia - voči žalovanému a k vzniku záväzku žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie (§ 489 OZ). K vzniku práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a na druhej strane tomu korešpondujúceho záväzku žalovaného ohľadom celej sumy 3.211,14 eur nedošlo v tom istom čase, ale postupne, a to vzhľadom k tomu, že žalobkyňa žalovanému plnila sumu 3.211,14 eur nie jednorázovo, ale postupne. Pokiaľ ide o prvú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX z predloženej karty klienta vyplýva, že žalobkyňa do 31.01.2013 poskytla žalovanému plnenie nad rozsah jej zmluvnej povinnosti v rozsahu sumy 210,69 eur (išlo o plnenie v období od 21.11.2012 do 31.01.2013). Žalobkyni tak z tohto dôvodu vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 210,69 eur vo výške podľa cit. ust. § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2013 v spojení s cit. ust. § 10c nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., t. j. vo výške 8,05 % ročne (súd mal zo svojej činnosti vedomosť - § 121 O.s.p., toho času ust. § 186 ods. 1 CSP, že základná úroková sadzba ECB bola k prvému dňu omeškania žalovaného s plnením jeho dlhu, t. j. ku dňu 09.09.2015 vo výške 0,05 % ročne) za obdobie od 09.09.2015 do zaplatenia. Pokiaľ ide o druhú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX z predloženej karty klienta vyplýva, že žalobkyňa do 31.01.2013 neposkytla žalovanému plnenie nad rozsah jej zmluvnej povinnosti. Preto pokiaľ sa týka vzniku záväzkovo-právneho vzťahu medzi stranami sporu ohľadom sumy 3.000,45 eur, tento vznikol postupne, avšak po 01.02.2013, teda žalobkyni vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa cit. ust. § 517 ods. 2 OZ vo výške podľa cit. ust. § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. v účinnom znení (teda v znení účinnom od 01.02.2013), t. j. vo výške 5,05 % ročne (opätovne súd poukázal na to, že má zo svojej činnosti vedomosť, že základná úroková sadzba ECB bola k prvému dňu omeškania žalovaného s plnením jeho dlhu, t. j. ku dňu 09.09.2015 vo výške 0,05 % ročne) za obdobie od 09.09.2015 do zaplatenia.

43. Súd však viazaný žalobou v rozsahu uplatnenej výšky úrokov z omeškania - 5,05 % ročne - tak vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol o žalobe tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo (žalovanej) výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 09.09.2015 do zaplatenia, pričom v ostatnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 24.08.2015 do 08.09.2015 žalobu zamietol.

44. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p. Navrhovateľka mala v konaní neúspech len v nepatrnej časti uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania, a preto jej súd priznal právo na plnú náhradu trov konania.

45. Proti rozsudku zo dňa 22.04.2016 čo do výroku, ktorým súd žalobe vyhovel a výroku o trovách konania podal žalovaný odvolanie - podaním zo dňa 10.06.2016, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v tejto časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O. s. p., súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd podľa žalovaného dospel k nesprávnemu záveru o tom, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný a v dôsledku čoho suma ním prijatá od žalobkyne vo výške žalovanej čiastke predstavuje jeho bezdôvodné obohatenie. Tento záver vychádza z výkladu, ktorý odporuje vnútroštátnemu právu a zároveň je v rozpore s povinnosťou súdu vykladať vnútroštátne právo v súlade s úniijným právom. Súd pritom výklad uvedeného ustanovenia a právne posúdenie veci ani v rozsudku neuvádza. Žalovaný poukázal na to, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje implementáciu ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, ktorá má v rámci úniijného práva povahu plnej harmonizácie. Členské štáty preto nie sú oprávnené či už legislatívne alebo aplikačne prijímať odchýlné ustanovenia. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nerešpektoval skutočnosť, že ním uvádzaný výklad citovaného ustanovenia predstavuje porušenie ustanovenia smernice, ktorá v čl. 10 ods. 1 písm. h) upravuje obsahovú náležitosť zmluvy, ktorou je

výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Zo všetkých verzii smernice pritom vyplýva požiadavka na uvádzanie počtu platieb, nie ich rozpisovanie. Pri výklade ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je nutné vychádzať aj zo znenia smernice, ktoré závery súdu o rozpisovaní splátky popiera. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami sporu nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe v každom prípade. Rozdielne uvádzanie výšky istiny, úroku, či iných poplatkov by bolo na mieste len vtedy, ak by sa tieto položky mali uhrádzať v rôznych termínoch, v rôznych počtoch a pod. Zmluva uzavretá medzi stranami konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Súd tak dospel k nesprávnemu záveru o tom, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. Nie sú preto dané podmienky pre záver o bezúročnom úvere. Súd vo veci rozhodol nezákonne, nakoľko jeho závery sú okrem nepreskúmateľnosti v rozpore s ustanoveniami únijskeho práva a porušením čl. 22 smernice. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove spis. zn. 13Co/111/2014. 46. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu - podaní zo dňa 06.07.2016 navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalovaného považovala za nedôvodné, nakoľko súd vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne. Súd v napadnutom rozhodnutí správne konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle zákona a absenciu predmetných náležitostí zákon sankcionuje tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Poukázala na to, že žalovaný pri uvádzaní celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nepostupoval správne, nakoľko do nej nezahrnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur, čo je v rozpore s ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaný v predmetnej zmluve uviedol chybne aj údaj o RPMN, keď v zmluve sú uvedené dva údaje o RPMN, čo nezodpovedá zákonnej úprave a pôsobí pre spotrebiteľa zmätočne. Žalovaný do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur. Súd správne konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje ani rozčlenenie splátok úveru na istinu, úrok a iné poplatky. Keďže zo strany žalovaného pri podpise úverovej zmluvy boli porušené ustanovenia zákona o spotrebiteľskom úvere, daný úver sa musí považovať za bezúročný a bez poplatkov.

47. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne - podaní zo dňa 16.08.2016 uviedol, že pri uzatvorení zmluvy o úvere bola osobitne uzatvorená aj dohoda o poskytnutí služby, ktorej predmetom bola možnosť poskytnutia odkladu max. troch splátok úveru za splnenia podmienok predpokladaných v jej obsahovom znení. Dohoda o poskytnutí služby je individuálne uzavretá, nejde o predpoklad ani podmienku pre vznik zmluvy o úvere. Nakoľko ide o individuálne dojednanie, je vylúčený záver o neprijateľnosti. Domáhanie sa žalobcu vyslovenia neprimeranosti odplaty v zmysle dohody o poskytnutí služby odporuje ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odplata za poskytnutie možnosti odkladu splátok nie je takým dojednaním, ktorého hodnotu by bolo potrebné zahrnúť do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov ako údaj vyplývajúci z celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom z dôvodu doplnkového a dobrovoľného charakteru tohto zmluvného dojednania. Z ust. § 9 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. V ďalšom žalovaný opätovne poukázal na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úrokov a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Zmluva uzatvorená medzi stranami konania obsahuje výšku splátok, termín ich splatnosti, ako aj počet splátok.

48. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 22.04.2016 rozhodol uznesením č. k. 8Co/326/2016-78 zo dňa 21.04.2017, ktorým podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Preskúmaním napadnutého rozsudku a odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobkyňou žalovaným zmluvami o revolvingovom úvere zo dňa 03.12.2010 z dôvodu, že z uvedených zmlúv nie je zrejmá výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmlúv]. Rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd však v tejto časti považoval za nedostatočné a nepresvedčivé, keď súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku v podstate obmedzil len na konštatovanie uvedenej skutočnosti bez bližších právnych úvah v tom smere, či v zmluvách o spotrebiteľskom (revolvingovom) úvere mala byť osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úroku, osobitne splátka poplatkov a či z uvedenej skutočnosti bolo možné vyvodiť podstatné porušenie

povinností žalovaného pri uzatváraní zmluvy podstatným významom, resp. či sama skutočnosť, že v zmluvách nebola osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úroku a osobitne splátka poplatku, neumožnila žalobkyni ako spotrebiteľke posúdiť rozsah jej záväzku. Odvolací súd v tejto súvislosti dal do pozornosti súdu prvej inštancie rozhodnutie Súdneho dvora C-42/2015 zo dňa 09.11.2016, ktoré posudzovalo vzťah Smernice č. 2008/48/ES a zákona č. 129/2010 Z. z., pričom z uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora podľa odvolacieho súdu možno vyvodiť, že iba porušenie povinností veriteľa podstatným významom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Odvolací súd zároveň poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C-565/2012 zo dňa 27.03.2014, podľa ktorého tvrdošť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie C-348/2014 zo dňa 09.07.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS z 22.12.1986 (ide o Smernicu, ktorá predchádzala Smernici č. 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve o úvere uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne vyhodnotiť vykonané dokazovanie a toto prípadne doplniť (súť viazaný i ust. § 290 a nasl. CSP), opätovne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku a vo veci rozhodnúť. Čo sa týka náležitostí zmlúv o revolvingovom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), odvolací súd uložil súdu prvej inštancie v novom rozhodnutí náležite odôvodniť, v čom veriteľ v tomto smere pri uzavretí zmlúv pochybil a či toto jeho pochybenie možno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, a to aj v kontexte spomenutých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. V novom rozhodnutí zároveň uložil súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť i o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

49. Súd prvej inštancie (ďalej opätovne len „súd“) po rozhodnutí odvolacieho súdu vec prejednal na pojednávaní dňa 22.09.2017, na ktoré sa strany sporu, ako aj právny zástupca žalovaného neustanovili. Právny zástupca žalovaného podaním zo dňa 25.08.2017 ospravedlnil svoju, ako aj neprítomnosť žalovaného na pojednávaní a zároveň súhlasil s vykonaním pojednávania aj v ich neprítomnosti. Na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobkyne ospravedlnil neprítomnosť žalobkyne na pojednávaní a vyjadril súhlas s vykonaním pojednávania aj v jej neprítomnosti. Súd tak prejednal vec opätovne na tomto pojednávaní v neprítomnosti žalobkyne, žalovaného, ako aj jeho právneho zástupcu a v prítomnosti právneho zástupcu žalobkyne a na tomto pojednávaní vyhlásil tento v poradí druhý rozsudok vo veci.

50. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní zásadne zotrval na skutkovej a právnej argumentácii už v konaní produkovanej a v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku uvedenej.

51. Súd tak pri svojom rozhodnutí opätovne vychádzal zo skutkových zistení, ako sú tieto uvedené v odsekoch č. 7 až 15 odôvodnenia tohto rozsudku. Na margo odvolacím súdom súdu prvej inštancie uloženej povinnosti opätovne vyhodnotiť dokazovanie a prípadne toto i doplniť, súd považuje za potrebné poznamenať, že mu skutočne nebol známy akýkoľvek doposiaľ stranami sporu nenavrhovaný alebo nevykonaný dôkazný prostriedok, ktorého zabezpečenie a vykonanie ex officio v zmysle ust. § 295 CSP by mohlo viesť k novým skutkovým zisteniam súdu, ktoré by boli nevyhnutné pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Odvolací súd v zmysle ust. § 391 ods. 3 CSP ani nedal súdu prvej inštancie v tejto otázke akékoľvek usmernenie, na ktorú skutkovú otázku by mal zamerať doplnené dokazovanie, resp. aká konkrétna doposiaľ neobjasnená skutková okolnosť by mala byť doplneným dokazovaním objasnená. Ani samotné strany sporu neprodukovali v ďalšom konaní žiadne nové dôkazy nad rozsah dôkazov produkovaných nimi už v konaní do prvého rozhodnutia súdu v merite veci. Z uvedených dôvodov súd dokazovanie v konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu už nijako nedoplňoval. Súd rovnako ani nemal žiaden dôvod vyvodiť z už vykonaných dôkazov iné skutkové zistenia, ako boli tieto uvedené v rozsudku zo dňa 22.04.2016. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal, že záver súdu o absencii náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa cit. ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je nesprávnym skutkovým zistením, s týmto sa súd stotožniť nemôže, keďže skutkovým zistením súdu je v tomto prípade len tá skutočnosť, že dotknuté zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru zo dňa 03.12.2010 neobsahovali rozčlenenie mesačnej splátky v celkovej výške 67,51 eur na časť zodpovedajúcu sume, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa (žalobkyne) vrátiť spotrebiteľským úverom poskytnuté peňažné prostriedky (istinu) a na časť zodpovedajúcu sume, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa (žalobkyne) zaplatiť veriteľovi dojednaný úrok.

52. Na tomto mieste tak súd v súlade s uloženou povinnosťou odvolacím súdom považuje za potrebné vykonať opätovne výklad cit. ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd za týmto účelom poukazuje na znenie ust. čl. 10 ods. 2 písm. h) dotknutej smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), podľa ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Naproti tomu znenie ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. udáva zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V uvedených dvoch právnych úpravách je tak diametrálny rozdiel a súd musí konštatovať, reflektujúc výklad ust. čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Súdnym dvorom EÚ v rozsudku vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej zo dňa 09.11.2016 (viď uvedený nižšie v odseku č. 53 odôvodnenia tohto rozsudku), že transpozícia Smernice obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z. z. je v nesúlade so Smernicou. Z dikcie uvedenej v cit. ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ možno bez najmenších pochybností vyvodíť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať uvedenie výšky, počtu a termínov splatnosti tak istiny (t. j. časti sumy celkovej splátky, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa vrátiť veriteľom mu poskytnuté peňažné prostriedky), ako aj úrokov (t. j. časti sumy celkovej splátky, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa zaplatiť veriteľovi úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov) a napokon aj poplatkov (t. j. časti sumy celkovej splátky, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa zaplatiť veriteľovi dojednané poplatky). Ak by sa mal súd stotožniť s argumentáciou žalovaného, že cit. ust. 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať iba uvedenie výšky, počtu a termínov splátok (t. j. celkovej sumy, ktorú sa zaväzuje v určitej periodicite spotrebiteľ zaplatiť), potom by bolo v rozpore s doktrínou racionálneho zákonodarcu, aby v prípade takejto požiadavky na náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonodarcu použil spojenie „splátok istiny, úrokov a poplatkov“. K výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. prezentovanému súdom v prejednávanej veci sa priklonila, už dlhodobo prevažujúca rozhodovacia činnosť súdov všetkých stupňov, súd si dovoľí príkladom uviesť tieto rozhodnutia: rozsudky Najvyššieho súdu SR spis. zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28.06.2016 a spis. zn. 3Cžo/19/2012 zo dňa 12.03.2013, rozsudky Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/190/2016 zo dňa 25.10.2016, č. k. 5Co/203/2016-89 zo dňa 25.10.2016, spis. zn. 5Co/214/2016 zo dňa 28.06.2016, č. k. 7Co/61/2017-126 zo dňa 26.04.2017, č. k. 7Co/441/2015-72 zo dňa 19.08.2015, č. k. 8Co/267/2016-132 zo dňa 31.03.2017 (pozn. ide o rozsudok toho istého senátu Krajského súdu v Žiline, ako rozhodoval o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie v prejednávanej veci zo dňa 22.04.2016), č. k. 10Co/720/2015 zo dňa 30.06.2016, č. k. 10Co/346/2016-92 zo dňa 29.11.2016, č. k. 11Co/31/2016-85 zo dňa 16.02.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/214/2016-91 zo dňa 30.06.2016, rozsudky Okresného súdu Žilina č. k. 6C/138/2014-35 zo dňa 31.08.2015, č. k. 6C/366/2014-64 zo dňa 18.09.2015, č. k. 6C/230/2014-32 zo dňa 27.10.2015, č. k. 6C/125/2014-39 zo dňa 18.12.2015, č. k. 6C/151/2014-33 zo dňa 18.12.2015, č. k. 6C/195/2015-53 zo dňa 18.12.2015, č. k. 6C/253/2014-37 zo dňa 09.02.2016, č. k. 6C/193/2014-81 zo dňa 19.02.2016, a to vo veciach, v ktorých bol žalobcom PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., t. j. žalovaný v prejednávanej veci a voči týmto rozsudkom odvolanie ani len nepodal. Súd len poznamenáva, že v čase jeho rozhodovania bol dňa 06.09.2017 prerokovaný v pléne Národnej rady SR v prvom čítaní a uznesením č. 768 posunutý na prerokovanie do druhého čítania vládný návrh zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (pozn. v čase písomného vyhotovenia tohto rozsudku už publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 279/2017 Z. z.), v zmysle ktorého ust. čl. XII bodu 33. sa navrhuje zmena znenia ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. [t. j. v čase uzavretia oboch dotknutých zmlúv o revolvingovom úvere ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.], a to tak že slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“, teda po navrhovanej novele by malo byť znenie ust. § 9 ods. 2 písm. i) [pred tým písm. k)] zákona č. 129/2010 Z. z. nasledovné: „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka [18] § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov] musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Osobitná časť dôvodovej správy k tomuto udáva: „Legislatívno-technická úprava v nadväznosti na zosúladenie so smernicou 2008/48/ES. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí vo forme amortizačnej tabuľky

spresňovať aká časť splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny.“. Jednoznačným impulzom pre túto legislatívno-technickú úpravu je nepochybný nesúlad dotknutej právnej úpravy obsiahnutej toho času v ust. § 9 ods. 2 písm. i) [pred tým písm. k)] zákona č. 129/2010 Z. z. so Smernicou, čo bolo potvrdené práve rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej zo dňa 09.11.2016, v ktorom Súdny dvor EÚ vyložil ust. čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice.

53. Súd si v súvislosti s uloženou úlohou odvolacím súdom dovolí urobiť krátky exkurz pokiaľ ide o možnosť eurokonformného výkladu vnútroštátnej úpravy. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej zo dňa 09.11.2016, podal len výklad ust. čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice. Súdny dvor EÚ však vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s týmto Súdny dvor EÚ aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Výklad vnútroštátneho práva poskytujú totiž výlučne vnútroštátne súdy. Súd, ako bolo uvedené v predchádzajúcom odseku odôvodnenia tohto rozsudku, pripúšťa, že vnútroštátna právna úprava zakotvená v ust. § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s ust. § 11 ods. 1 písm. a) [toho času písm. b)] zákona č. 129/2010 Z. z. je v rozpore s obsahom Smernice [vyloženej Súdnym dvorom EÚ, podľa ktorého: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave; Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“.], avšak tento konflikt automaticky neznamená prednosť uplatnenia Smernice pred vnútroštátnou právnou normou. V takom prípade totiž vnútroštátny súd je povinný skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok a ak jej priamy účinok priznať nemôže, tak či jej môže priznať aspoň nepriamy účinok (teda vykladať zákon eurokonformne), alebo napokon, či jej takýto nepriamy účinok priznať nemôže. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia. Zásadne platí zákaz horizontálneho priameho účinku smernice spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (pozn.: priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice). [k tomu napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-152/84 zo dňa 26.2.1986, rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 zo dňa 05.10.2004] Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci (t. j. v spore medzi jednotlivcami: žalobkyňou a žalovaným), súd Smernici nemohol priznať priamy horizontálny účinok. Nepriamy účinok smernice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozsudok vo veci C-14/83 zo dňa 10.4.1984) znamená, že vnútroštátne súdy sú povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, pričom tento výklad nie je absolútny, ale je obmedzený rozsahom a medzami. Nejedná sa totižto (ako už bolo uvedené) o priamy účinok smernice, kedy je vnútroštátne právo vypustené a doslova nahradené smernicou a teda v prípade nepriameho účinku vnútroštátne právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho, len musí skúmať, či ho môže vykladať eurokonformne. Povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (k tomu analogicky rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-105/03 zo dňa 16.06.2005, obdobne rozsudok vo veci C-268/06 zo dňa 15.04.2008) Vzhľadom na explicitné znenie cit. ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súdy, ak by po rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C42-15 vyložili toto ustanovenie vnútroštátneho práva eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, nahradili doslova vnútroštátne právo Smernicou (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok je vylúčený a teda je možné uvažovať iba o účinku nepriamom, takýto postup však nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem [resp. v rozpore s doterajšou ustálenou rozhodovacou praxou súdov, pokiaľ ide o výklad znenia cit. ust. § 9 ods. 2 písm.

k) zákona č. 129/2010 Z. z., čo by zároveň neprípustným spôsobom zasiahlo do princípu právnej istoty; napr. už v predchádzajúcom odseku spomenuté rozhodnutia súdov].

54. Pokiaľ ide o odvolacím súdom nastolenú otázku, či prípadné porušenie ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je možné, vo svetle judikatúry Súdneho dvora EÚ, brať za porušenie povinností veriteľa podstatným spôsobom, pričom iba takéto intenzívne porušenie môže mať bez ďalšieho za následok sankciu v podobe zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky, súd si dovoľí poukázať opätovne na dikciu cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. Z textu tejto normy možno bez najmenších pochybností vyvodíť úmysel zákonodarcu, že neuvedenie ktorejkoľvek z náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere má mať bez ďalšieho (skúmania) za následok sankciu veriteľa v podobe zániku jeho nároku na úrok a poplatky (t. j. že na spotrebiteľský úver sa hľadí ako na poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov). Povinnosť, resp. ani právomoc súdu skúmať, či neuvedenie cit. podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je možné považovať za porušenie povinností veriteľa podstatným spôsobom, na ktoré sa viaže sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, nie je možné z cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec vyvodíť, pretože samotný zákonodarcu už v dikcii tohto ustanovenia implicitne takýto záver urobil, čo vyplýva nepochybne z toho, že porušenie povinností veriteľa uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere ďalšie náležitosti podľa cit. ust. § 9 ods. 2 písm. l) až q) a s) až x) zákona č. 129/2010 Z. z. zákonodarcu sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti nepostihol. Doterajšia (resp. do pertraktovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) rozhodovacia činnosť vnútroštátnych súdov SR jednoznačne potvrdzovala súdom v prejednávanej veci uvedený výklad. (opätovne možno poukázať na množstvo rozhodnutí príkladom uvedených v odseku č. 52 odôvodnenia tohto rozsudku). Súd v ďalšom len odkazuje na obsah odôvodnenia uvedený v predchádzajúcom odseku tohto rozsudku, ktorý je možný v plnej miere primerane aplikovať aj na otázku, či možno vykladať eurokonformne aj cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 29/2010 Z. z. Opätovne nemožno, keďže z dôvodu právnej úpravy nepripúšťajúcej iný výklad, ako bol uvedený vyššie, nie je možné túto právnu normu vykladať eurokonformne a priznať tak Smernici aspoň nepriamy účinok.

55. Na závere uvedenom v predchádzajúcom odseku odôvodnenia tohto rozsudku nemôže nič zmeniť ani argumentácia žalovaného, ktorá je dodávateľmi v sporoch často produkovaná, že aj neuvedenie náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a ust. § 10 ods. 1 v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej v období od 11.06.2010 do 31.12.2012 mohlo spôsobiť následok podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, t. j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, len za podmienky, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nebola uzavretá písomne. S takýmto výkladom cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. sa nie je možné stotožniť. Takýto výklad cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. totiž opomína vzájomnú previazanosť cit. ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, s cit. ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý ustanovuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je tak zrejmé, že úmyslom zákonodarcu bolo to, že ak ktorákoľvek z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa cit. ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a ust. § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nebude v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená písomne (v prípade, že samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere nebude uzavretá ako písomný právny úkon, je len logické, že tak nebude dojednaná ani jedna z uvedených náležitostí v písomnej forme), má to mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru. Úmyslom zákonodarcu určite nebolo to, aby napr. v prípade dojednania zmluvy o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme, v ktorej by však absentovalo písomné dojednanie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, ako aj ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom by však tieto náležitosti boli dojednané v ústnej forme, by bolo možné od spotrebiteľa zo strany veriteľa požadovať aj písomne nedojednané úroky. Určitý výkladový problém, resp. nepresnosť znenia ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. napokon odstránila novela zákona č. 129/2010 Z. z. vykonaná zákonom č. 352/2012 Z. z., ku ktorej osobitná časť dôvodovej správy udáva: „Cieľom navrhovanej úpravy je zosúladenie normatívneho textu zákona s odôvodnením tak, aby poskytnutý spotrebiteľský úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov, prípade ak - zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 alebo - neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) alebo - neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 zákona alebo - je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Týmto sa dosiahne pôvodný zámer predkladateľa stanoviť určité dôsledky porušenia povinností ustanovených týmto zákonom.“

56. Napokon súd považoval za potrebné vysporiadať sa s argumentáciou žalovaného, že sankcia bezpoplatkovosti a bezúročnosti dotknutého spotrebiteľského úveru nedopadá na odplatu za poskytnutie služby v zmysle ust. čl. 8 bod 8.1. písm. a) sporných zmlúv o revolvingovom úvere, keďže išlo odplatu za

poskytnutie doplnkovej služby, ktorej dojednanie nepodmieňovalo poskytnutie spotrebiteľského úveru [§ 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.]. Súd zo svojej rozhodovacej činnosti (niekoľko desiatok sporov) nemá vedomosť ani o jednom prípade zásadne totožných zmlúv žalovaného o revolvingovom úvere, ktoré by neobsahovali aj dojednanie takejto „doplnkovej služby“, ktorá mala byť vyžiadaná spotrebiteľom. Konštrukcia tejto právnej argumentácie žalovaného sa tak súdu javí ako vyslovene účelová. Spornú odplatu za možnosť odkladu splátok spotrebiteľského úveru súd považoval za poplatok za prípadné vzdanie sa úrokov dodávateľa za určité časové obdobie (maximálne troch mesiacov), ktoré ako určitá výhoda mohla byť hypoteticky, za splnenia len určitých striktno stanovených podmienok uvedených v ust. ust. čl. 8 bod 8.1. písm. a) zmluvy, spotrebiteľovi, vo forme budúcej možnosti odkladu splátok, poskytnutá veriteľom spotrebiteľovi, teda spotrebiteľ mal vopred zaplatiť za tento ústupok veriteľa, ktorý mu mal za splnenia striktných podmienok veriteľ v budúcnosti poskytnúť, ale v skutočnosti vôbec poskytnúť nemusel a súčasne nešlo ani o službu spočívajúcu v akomkoľvek protiplnení, ktoré by v budúcnosti veriteľ spotrebiteľovi poskytoval; išlo teda o poplatok, ktorý súvisel so samotným splácaním poskytnutého spotrebiteľského úveru vo forme predĺženia splatnosti maximálne troch splátok úveru, s čím mohla byť spojená pre veriteľa maximálne strata časti úroku za čas, po ktorý mal spotrebiteľ odloženú splátku/splátky, pričom však z dôvodu konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti dotknutého spotrebiteľského úveru veriteľovi nárok na úroky ani nevznikol. Ak súd vezme do úvahy skutočnosť, že v danom prípade tvorila uvedená odplata vo výške 181,10 eur takmer 15 % celkovo dojednanej výšky spotrebiteľského úveru (1260,- eur; 181,10 eur / 1.260,- eur = 0,144 = 14,4 %) a zo strany žalovaného ako veriteľa vôbec nemuselo dôjsť k akémukoľvek plneniu za túto odplatu (v prípade riadneho včasného splácania poskytnutého úveru spotrebiteľom), javí sa, že dojednanie tejto odplaty za „doplnkovú službu“ nebolo ničím iným ako snahou veriteľa navýšiť už tak značne vysoký úrok (v sadzbe 70,01 % ročne) a tým maximalizovať jeho zisk až do takej miery, ktorá prekračuje mieru v slušnej spoločnosti prípustnú. V takomto prípade nemožno hľadiť na takéto zmluvné dojednanie ako na nič iné, len ako na nekalú obchodnú prax dodávateľa v zmysle ust. § 7 a § 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia sporných zmlúv o revolvingovom úvere, ktorú zákon č. 250/2007 Z. z. (§ 7 ods. 1) zakazuje.

57. Súd tak vzhľadom na uvedené aj naďalej (ako tomu bolo aj v rozsudku zo dňa 22.04.2016) považoval uplatnený nárok žalobkyňou v rozsahu, o ktorom konal v ďalšom konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. už nie o nároku na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 24.08.2015 do 08.09.2015, v ktorej časti bola žaloba žalobkyne rozsudkom zo dňa 22.04.2016 zamietnutá a rozsudok zo dňa 22.04.2016 v tejto časti jeho výroku už nadobudol právoplatnosť) za dôvodný, teda aj naďalej zotrúva na dôvodoch svojho rozhodnutia zo dňa 22.04.2016, ako boli uvedené v odsekoch č. 38 až 43 odôvodnenia tohto rozsudku (s ich doplnením v tomto rozsudku zo dňa 22.09.2017), pričom na tieto v ďalšom v celom rozsahu odkazuje, a preto vo výroku tohto rozsudku zostávajúcej časti žaloby vyhovel a zaviazal žalovaného na plnenie, ako je toto uvedené vo výroku tohto rozsudku.

58. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

59. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

60. Podľa ust. § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

61. Súd o nároku na náhradu trov konania (vrátane trov odvolacieho konania) rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 2 a ust. § 396 ods. 3 CSP v nadväznosti na skutočnosť, že ani jedna strana sporu nemala vo veci plný úspech, a teda pri svojom rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania vychádzal z pomerne vyššieho úspechu žalobkyne vo veci v čistom vyjadrení 99,6 % [úspech žalobkyne počítaný ku dňu vyhlásenia rozsudku, t. j. ku dňu 22.09.2017: 3.211,14 eur, t. j. istina + 330,99 eur, t. j. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 09.09.2015 do 22.09.2017 = 3.542,13 eur; celková žalovaná výška pohľadávky s príslušenstvom vyčíslená ku dňu vyhlásenia rozsudku tohto rozsudku, t. j. ku dňu 22.09.2017: 3.211,14 eur, t. j. istina + 338,10 eur, t. j. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 24.08.2015 do 22.09.2017 = 3.549,24 eur; %-tuálny úspech žalobkyne = 3.542,13 eur / 3.549,24 eur = 0,998 = 99,8 %; úspech žalovaného 0,2 % = 100 % - úspech žalobkyne 99,8 %; čistý úspech žalobkyne 99,8 % - 0,2 % = 99,6 %]. Preto o trovách konania (vrátane trov odvolacieho konania) rozhodol súd tak, že žalobkyňu priznal proti žalovanému nárok na náhradu pomernej časti trov konania zodpovedajúcej 99,6 %-tám ňou vynaložených trov konania na účelné uplatnenie práva proti žalovanému. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa

ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 CSP, odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 3 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).